

Arrest

nr. 308 762 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 09 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023 tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) X.

1.2. Verzoeker dient op 23 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 258.331 van 16 juli 2021 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.3. Verzoeker dient op 24 augustus 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 12 augustus 2022 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid.

1.4. Verzoeker dient op 9 maart 2023 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 8 juni 2023 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid.

1.5. Verzoeker dient op 10 juli 2023 een derde volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal neemt op 21 september 2023 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Chandabari of Kandar, district Khas Kunar in de provincie Kunar. U zou daar zo'n zes à tien jaar blijven wonen, alvorens u wegens medische redenen richting Peshawar (Pakistan) trok. U woonde er bij uw ooms en zou er op hun aanraden, in tegenstelling tot de rest van uw familie, ook definitief blijven werken als kleermaker.

Toen u in Peshawar was hoorde u van uw vader dat uw broer zich wenste aan te sluiten bij het leger en niet veel later zou ook de taliban dit te weten zijn gekomen. Uw broer werd nog voor hij bij het leger kon gaan in 2013 door hen vermoord en zij eisten dat u zich samen met uw andere broer bij de taliban zou aansluiten. In 2016 verliet u Pakistan en keerde u terug naar uw geboortedorp. U zou er samen met uw vader opnieuw als kleermaker aan de slag gaan, maar nog datzelfde jaar zou de taliban uw gezin een dreigbrief bezorgen. Opnieuw eisten ze dat u zich samen met uw broer bij hen zou aansluiten. U zag zich genoodzaakt uw winkel te sluiten en dook enkele maanden onder in uw eigen dorp.

Op aanraden van uw vader verliet u samen met uw broer Afghanistan in de tweede, derde of vierde maand van 2017. U hoorde na uw vertrek echter niets meer van uw broer en op 23 mei 2019 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit eerste verzoek legde u volgende kopieën neer: uw taskara en die van uw vader en grootvader, een foto van uw oudere broer en een brief van de taliban.

Op 1 februari 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U was er immers niet in geslaagd uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, wist uw verblijf in uw beweerde regio van herkomst niet aannemelijk te maken en bovendien bleek ook uw relaas allesbehalve geloofwaardig. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 16 juli 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV) de beslissing van het CGVS. U ging niet verder in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 24 augustus 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij naar de motieven zoals u die voorheen had uiteengezet en voegde hieraan toe dat de zus van de talibs die u vreesde met u wilde huwen in Afghanistan. Dat meisje, S., zou nu gedood zijn. Bovendien zouden de talib-broers een maand na uw vertrek uw vader twaalf à veertien dagen hebben vastgehouden. U gaf aan hetzelfde verklaard te hebben in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Tot slot verwees u naar de wrede mensen die de macht hadden in Afghanistan. U legde geen documenten neer ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming.

Op 12 augustus 2022 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die de appreciatie van uw verzoek konden ombuigen. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende, werd op 8 december 2022 verworpen.

Zonder België te verlaten diende u op 26 mei 2023 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u geen nieuwe elementen aan te brengen had in verband met uw vluchtmotieven. U verklaarde dat de taliban uw vader na uw vertrek vier dagen lang arresteerden en uw broer vroegen zich bij hen aan te sluiten. U vreest nog steeds de taliban in Afghanistan. U legt ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming een attest van arbeidsongeschiktheid neer (dd.21/04/2023).

Op 14 juni 2023 verklaarde het Commissariaat-generaal uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België verlaten te hebben deed u op 21 mei 2023 een vierde verzoek om internationale bescherming. U verwijst terug naar zaken die u eerder aanhaalde. Om uw vierde verzoek te staven legt u neer: een brief van uw advocaat, een mentaal gezondheidscertificaat van artsen zonder grenzen, een attest van het UMC Sint Pieter, medische attesten met het oog op een medische regularisatie, een attest van het CIBA, en allerhande artikelen over de staat van de mentale gezondheidszorg in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele

nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een aantal attest voor die er op wijzen dat u in behandeling bent voor psychologische klachten, omschreven ernstige depressieve stoornis, met symptomen als intrusieve gedachten, sombere stemming, verlies van eetlust, en zelfmoordgedachten (synthese in document 1). Deze door u aangehaalde noden zijn echter niet van die aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn. U toont namelijk nergens aan dat u tijdens het afleggen van uw verklaringen dermate problemen ondervond dat u niet bij machte was om te antwoorden op de gestelde vragen. Evenmin toont u in concreto aan waar of op welke wijze de beweerde problemen van invloed zouden zijn geweest tijdens de procedure. Daarbij hebt u bij de "Vragenlijst bijzondere procedurele noden (BPN)" in het kader van uw vierde verzoek opnieuw niet aangegeven dat uw deelname aan de procedure bemoeilijkt zou worden om deze redenen en/of u hierdoor steunmaatregelen zou nodig hebben (Vragenlijst BPN DVZ, dd. 1 augustus 2023, pt. 1-6).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

U geeft aan dat u geen nieuwe elementen kan aanbrengen met betrekking tot de door u voorgehouden problemen in uw thuisland (verklaring volgend verzoek dd. 1 augustus 2023, afdeling 17.). U verwijst wel terug naar het liefdesrelaas dat u bij uw tweede verzoek inriep, en dat het meisje in kwestie vermoord werd en uw broer op de vlucht geslagen is (verklaring volgend verzoek dd. 1 augustus 2023, afdeling 20.). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek wederom terug verwijst naar en voortborduurde op deze reeds eerder weinig aannemelijk bevonden voorgehouden gebeurtenissen, is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vorige verklaringen. Het louter herhalen van of verder bouwen op iets dat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld vermag het niet om uw kans op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken.

Daarnaast roept uw advocaat bij monde van een door hem opgestelde brief in dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van de mentale problemen waar u mee te kampen zou hebben omdat u daar te maken zou kunnen krijgen met discriminatie en stigmatisering (document 1). Hierover moet het volgende opgemerkt worden:

1. Het feit dat er in bepaalde streken mogelijks geen gepaste gezondheidszorg voorhanden is, kan niet beschouwd worden als een daad van vervolging of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U toont namelijk niet aan dat er sprake is van doelbewuste restricties opgeworpen door een actor van vervolging die u de toegang tot deze zorg verhinderen ingegeven door motieven waaruit in uw geval een link met de vluchtelingenconventie blijkt.

2. Evenmin toont u in concreto aan dat er in uw geval sprake is van voldoende ernstige discriminatie omwille van uw mentale problemen (of discriminatie tout court). U verwijst namelijk op geen enkel moment naar enige negatieve houding of perceptie vanwege uw familie en directe omgeving, of zelfs maar de maatschappij in het algemeen omwille van uw geestestoestand (verklaring volgend verzoek dd. 1 augustus 2023), noch blijkt uit de door u voorgelegde stukken dat er sprake is van een bijzonder zichtbare aandoening waardoor dergelijke perceptie vermoed zou kunnen worden omwille van factoren als bijgeloof in de Afghaanse samenleving (wat wel kan meespelen bij bijvoorbeeld mensen die met psychoses kampen). Uw advocaat poneert daarom niet meer dan een geheel hypothetische vrees.

3. Uw advocaat verwijst daarnaast naar het arrest van de RvV nr. 287.923 van 21 april 2023, waarin de psychische situatie mee in rekening werd gebracht bij het toekennen van een internationale beschermingsstatus. Hierbij wordt evenwel voorbij gegaan aan het feit dat dit slechts één factor was die meegenomen werd in een cumulatieve beoordeling, waarbij ook met name het zeer lange verblijf van de verzoeker in België (zestien jaar) een rol speelde. Uw verblijf beperkt zich vooralsnog tot slechts minder dan vijf jaar, en u toont evenmin in concreto aan dat er hierdoor in uw geval sprake is van zogenaamde

“verwestersing”, of dat er factoren zijn die een dergelijke perceptie kunnen doen ontstaan. Uw situatie is daarom niet vergelijkbaar.

De door u aangehaalde medische problemen op zich kunnen ook niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de

maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een

reëel risico wordt door u niet aangebracht. U geeft namelijk niet aan in welke zin de door u voorgehouden psychische problemen u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico doet lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit uw verklaring blijkt niet dat uw mentale aandoeningen u immobiliseren in het dagelijks leven, en u laat ook na om aan te tonen dat u daarnaast aan fysieke aandoeningen lijdt waardoor u een dermate verhoogd risico zou lopen op schade omwille van willekeurig geweld dat u voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus 48/4, §2,c in aanmerking komt. Derhalve moet er besloten worden dat er in uw hoofdte geen persoonlijke omstandigheden vastgesteld kunnen worden die uw risico op ernstig schade in het kader van het intern gewapend conflict dusdanig verhogen dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend dient te worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft

een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de

negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens meent hij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Na een samenvatting van de bestreden beslissing, bekritiseert hij deze. Hij geeft hierbij volgende toelichting:

“2. Kritiek van de redenen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Artikel 57/6/2 §1 van de wet van 15.12.1980 stelt: [...]

Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 40 van de richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (verder richtlijn 2013/32). Deze bepaling luidt als volgt; [...]

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld, in de zaak C-18/20, arrest XY van 9 september 2021, dat het begrip nieuwe elementen niet enkel elementen of bevindingen omvat die na de vaststelling van een beslissing van een vorig verzoek zijn ontstaan, maar ook elementen of bevindingen die nieuw zijn omdat zij voor het eerst door de verzoeker zijn voorgelegd. Uit de bewoordingen, de context en het doel van het desbetreffende artikel volgt immers dat er geen onderscheid wordt gemaakt naargelang het tijdstip waarop de nieuw aangevoerde elementen of bevindingen zich hebben voorgedaan.

[...]

De medische documenten moeten dus wel onderzocht worden om nauwkeurig na te gaan of deze als nieuwe elementen beschouwd kunnen worden.

Wat de algemene verwijzing naar het feit dat er geen gepaste gezondheidszorg voorhanden is in principe niet beschouwd kan worden als een daad van vervolging, moet er worden gesteld dat dit helemaal niet wed ingeroepen door de verzoekende partij. De raadsman van verzoeker stelde als volgt de begeleidende brief: [...]

In dezelfde begeleidende brief haalde verzoeker ook landeninformatie aan over stigmatisering.

De informatie over het niet bestaan van gepaste zorg werd aangehaald om aan te tonen dat verzoeker geen oplossing kon vinden om zijn psychiatrische problemen te verbergen door het nemen van een gepaste medicatie.

Het eerste argument van de verwerende partij is dus irrelevant.

Het tweede argument van de verwerende partij houdt kennelijk geen rekening met de door verzoeker doorgegeven informatie.

Zoals blijkt uit het hoger geciteerd fragment van de brief van de raadsman van verzoeker werd zijn vrees voor discriminatie door de maatschappij wel ingeroepen: [...]

De stelling van de verwerende partij dat verzoeker geen risico op discriminatie of stigmatisatie heeft ingeroepen toont dus een beoordelingsfout aan.

De subsidiaire overweging van verwerende partij dat er geen sprake zou zijn van een bijzonder zichtbare aandoening is een pure opinie die niet aantoont dat er enig onderzoek gevoerd werd. De medische attesten tonen aan dat verzoeker aan ernstige psychologische en psychiatrische problemen lijdt. Deze gezondheidsproblemen gaan gepaard met verschillende symptomen: [...]

Maar ook: [...]

Deze symptomen zouden nog verergeren in geval van terugkeer naar Afghanistan: [...]

Er moet dus wel besloten worden dat deze symptomen een zekere zichtbaarheid geven aan de psychiatrische stoornissen van verzoeker en dat dit nog zou verergeren in geval van terugkeer in Afghanistan.

De verwerende partij kan dus niet besluiten, zonder bijkomend onderzoek, dat de gezondheidsproblemen van psychiatrische aard van verzoeker niet zichtbaar zouden zijn in geval van terugkeer in Afghanistan.

Wat het laatste argument van de verzoekende partij betreft, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij naar arrest n° 287.923 verwees om aan te tonen dat de rechtspraak van Uw Raad al aanvaardde dat de psychiatrische en psychologische toestand van een afghaanse verzoeker relevant is voor de beoordeling van

het risico in geval van terugkeer. Uiteraard vereist dit nog steeds een bijkomend onderzoek, op twee vlakken.

Ten eerste om een juist en correct beeld te krijgen van de ernst en intensiteit van deze gezondheidsproblemen (zie hierboven).

IN dit verband is het nuttig te vermelden dat verzoeker nog steeds opgevangen werd in het Fedasil netwerk, dit omwille van zijn ernstige gezondheidsproblemen, en ondanks de heersende onthaalcrisis en het feit dat hij een meervoudige asielaanvraag indiende (zie stuk 3, beslissing Fedasil van 10 juli 2023). Dit toon de ernst van zijn gezondheidsproblemen aan.

Ten tweede, om alle andere factoren te onderzoeken, met onder andere de duur van het verblijf in België, de duur van de afwezigheid uit Afghanistan en de effectieve verwestering van een verzoeker. Deze elementen, samengenomen, moeten toelaten om in te schatten of verzoeker in staat zou zijn om het spel te kunnen spelen in geval van terugkeer en zich aan te passen aan de regels van de taliban.

In dit verband is de landeninformatie die gevoegd werd aan het beroep relevant.

Deze landeninformatie werd ook in verschillende arresten gebruikt door uw Raad.

Zo stelde uw Raad in arrest n° 287.515 van 13 april 2023: [...]

Dit laatste moet precies onderzocht worden en rechtvaardigt het feit dat deze gezondheidstoestand van verzoeker mogelijks een nieuw element is. Uitsluitel in dit verband vereist bijkomend onderzoek. Het is juist omdat er geen bijkomen onderzoek gevoerd werd dat de bestreden beslissing op zijn minst vernietigd moet worden.

Uw Raad besliste in dezelfde richting in arrest n° 287.513 van 13 april 2023, dan wel met een erkenning als eindresultaat, met volgende overwegingen over de gezondheidsproblemen: : [...]

Hier heeft Uw Raad duidelijk een link gemaakt tussen psychische problemen en in staat zijn om het spel te spelen. Het feit dat verzoekers problemen zo ernstig zijn dat hij door een psychiater opgevolgd moet worden en dat hij medicatie moet nemen is een ernstige aanwijzing dat hij niet in staat zal zijn om het spel te spelen in geval van terugkeer een verhoogt het risico dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden.

In dezelfde zin werd de relevantie van de gezondheidstoestand van een Afghaanse burger onderlijnd in de arresten n° 283.127 van 13 januari 2023 en arrest n° 280.854 van 25 november 2022.

IN dit verband moet er ook worden onderlijnd dat het Hof van Justitie in de zaak C-756/21 per arrest van 29 juni 2023 het volgende besliste over de samenwerkingsplicht en de deskundig onderzoek van de geestelijke gezondheid van verzoekers van internationale bescherming: [...]

Uiteraard is het op heden niet bewezen dat de psychische problemen hun oorzaak vinden in trauma's die zich in Afghanistan afspeelden, hoewel dit ook mogelijk is. Maar aangezien de ernst van de geestelijke gezondheidsstoornissen van verzoeker een doorslaggeven element zijn van zijn aanvraag moet de samenwerkingsplicht op dezelfde wijze uitgelegd worden in huidige zaken.

Daarnaast moet er ook worden onderlijnd dat verschillende passages van de medische attesten ook elementen bijbrengen over de geloofwaardigheidsonderzoek van het initieel asielrelaas van verzoeker en dat deze documenten misschien tot een andere uitkomst hadden kunnen eiden werden zij ten tijde van de eerste aanvraag gekend.

ER wordt immers het volgende gesteld: [...]

Er wordt ook gesteld: [...]

Het initieel asielrelaas moet dus opnieuw worden beoordeeld op vlek van geloofwaardigheid rekening houdende met deze informatie over de capaciteiten van verzoeker zijn relaas voor te stellen aan de verwerende partij.

Om al deze redenen moet er worden besloten, rekening houdende met de inhoud van de medische attesten die werden neergelegd zn de duur van het verblijf van verzoeker in België, dat verzoeker niet in staat zal zijn om het spel te spelen in geval van terugkeer naar Afghanistan en een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van een (toegeschreven) politieke opinie dat hij verwesterd zou zijn.

Op zijn minst moet de beslissing worden vernietigd om bijkomen onderzoek te voeren op dit specifiek punt.”

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 21 februari 2024, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*
- *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.*

3.2. Verzoeker maakt op 22 mei 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar zijn psychologische problemen.

4. De beoordeling

4.1. Voorafgaand

4.1.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.1.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer

HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C-921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.1.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of

een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van deze aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.2.2. Verzoeker wijst onder meer op zijn psychologische problematiek, waarvan hij naar aanleiding van huidig verzoek om internationale bescherming – in tegenstelling tot zijn verzoek dat aanleiding gaf tot het arrest van de Raad met nummer 281 611 van 8 december 2022 – wel medische stukken heeft overgemaakt. Hij bekritiseert dat de commissaris-generaal deze medische documenten onvoldoende heeft betrokken bij zijn beoordeling. Hij verwijst naar de landeninformatie, waaruit blijkt dat personen met een psychologische problematiek geïsoleerd kunnen worden en betoogt dat de commissaris-generaal niet zonder bijkomend onderzoek kan oordelen dat zijn problematiek hem geen zichtbaarheid zou geven.

4.2.3. De Raad wijst erop dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap worden regelmatig gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de “wil van God”. Teruggekeerde migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. In de landeninformatie valt verder te lezen dat in sommige ziekenhuizen, waaronder ziekenhuizen in Kabul, mullahs die verbonden zijn met de taliban de plaats hebben ingenomen van gezondheidsfunctionarissen om de faciliteiten te beheren. In sommige gevallen waren er problemen met hun gedrag omdat ze medisch personeel bedreigd en aangevallen hebben (EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, p.52). Bij de vraag of de mishandeling en discriminatie door de maatschappij en/of de familie van deze personen de drempel van daden van vervolging bereikt, dient onder meer rekening te worden gehouden met de ernst en/of het herhaaldelijk karakter van de daden, evenals met de vraag of deze daden in combinatie met andere maatregelen voorkomen. In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals de aard en zichtbaarheid van de mentale of fysieke aandoening, de negatieve perceptie door de familie, enzovoort. (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p 102-103).

4.2.4. Uit de stukken neergelegd bij het vierde verzoek om internationale bescherming, blijkt dat verzoeker symptomen vertoont die compatibel zijn met PTSS met een aanpassingsstoornis en een zware depressie. In de neergelegde medische attesten wordt aangegeven dat verzoeker lijdt aan een triestheid, een gebrek aan eetlust, donkere gedachten, slaapgebrek, nachtmerries, desoriëntatie, zelfmoordgedachten, enzovoort. Verzoeker toont nergens interesse voor en isoleert zich. Vanwege de ernst van de symptomen heeft de behandelende psychiater besloten om een medicamenteuze behandeling te starten. Er blijkt uit de neergelegde stukken tevens dat verzoeker een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geïnitieerd, waarbij in één van de daartoe neergelegde medische attesten ook melding wordt gemaakt van middelengebruik. De attesterende arts geeft aan dat een stopzetting van de behandeling kan leiden tot een verergering van de psychische toestand, met onvoorspelbare gevolgen, onder ander mogelijks een gevaar voor zichzelf en anderen. Verzoeker verbleef tot januari 2023 in CIBA en tot 4 november 2023 in een centrum van het Rode Kruis, vanwege zijn psychologische kwetsbaarheid. Uit de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 25 mei 2024 blijkt verder dat verzoeker gedwongen werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. In een attest van 31 oktober 2023 attesteert een psychiater dat verzoeker sinds 27 oktober 2023 is gehospitaliseerd voor een onbepaalde termijn. Verzoeker legt een gedeeltelijk vonnis van de vrederechter dd. 30 oktober 2023 voor, waarin werd besloten tot de gedwongen opname van verzoeker in de psychiatrische dienst van het Erasmus ziekenhuis te Anderlecht, voor een periode van veertig dagen. In de neergelegde pagina's van het vonnis – dat niet in zijn volledigheid werd neergelegd – wordt gesteld dat verzoeker zijn gezondheid en veiligheid ernstig in het gedrang brengt en/of een gevaar vormt voor het leven of de integriteit van anderen.

4.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker – in tegenstelling tot zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming – thans wel degelijk medische stukken heeft voorgelegd, die minstens een indicatie vormen van een ernstige gezondheidsproblematiek die relevant kan zijn voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er moet worden vastgesteld dat de conclusie van de commissaris-generaal dat verzoekers mentale toestand geen bijzonder zichtbare aandoening betreft, zoals bijvoorbeeld mensen met psychoses – waarvan volgens de commissaris-generaal een negatieve perceptie zou kunnen worden vermoed omwille van factoren zoals bijgeloof – in dit stadium van het geding niet zonder meer kan worden bijgetreden. Zoals hierboven gesteld, blijkt uit de landeninformatie bovendien ook dat in sommige ziekenhuizen mullahs die verbonden zijn met de taliban de plaats hebben ingenomen van gezondheidsfunctionarissen om de faciliteiten te beheren, zodat dit

een bijkomend risico kan opleveren om bij een ernstige en actuele gezondheidsproblematiek in aanraking te komen met de taliban. Er kan op heden niet voorbij worden gegaan aan het feit dat verzoeker, blijkens de neergelegde stukken bij aanvullende nota, gedwongen werd opgenomen in een psychiatrische afdeling van het ziekenhuis, omdat hij zijn gezondheid en veiligheid ernstig in het gedrang brengt en/of een gevaar vormt voor het leven of de integriteit van anderen. Dit betreft een niet te veronachtzamen indicatie van een zeer ernstige medische problematiek. Evenwel ontbreekt het de Raad aan een volledig beeld van de medische problematiek, waarbij slechts een gedeelte van het vonnis van de vrederechter werd overgemaakt en waarbij bovendien ook geen verdere medische informatie voorligt van de evolutie van verzoekers problematiek in navolging van zijn gedwongen opname. De precieze aard en actualiteit van de medische problematiek is derhalve onvoldoende duidelijk, om de Raad toe te laten de eventuele impact hiervan op de beoordeling van de beschermingsnood van verzoeker in te schatten.

4.3. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

4.4. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 september 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES